

تنها به سوی اروپا
Fled to Europe alone
وحدہم نحو أوروبا

Allein
nach
Europa

Mit einem Vorwort von
Susanne Koelbl

Gefördert vom

im Rahmen des Bundesprogramms

Demokratie **leben!**

Gefördert
durch die

Hindukusch-Gebirge, Afghanistan

فارسی

Deutsch

English

العربية

Impressum:

© 2017 The Poetry Project & Die Autoren: Ali Ahmade, Ghani Ataei, Kahel Kaschmiri, Mahdi Hashemi, Mohamad Mashghdost, Samiullah Rasouli, Shahzamid Hataki und Yasser Niksada

Übersetzungen: Aarash D. Spanta, Ibrahim Abdou, Shabnam Parvaresh, Maxmarie Wilmoth, Sara Zandinia

Gestaltung, Layout, Satz: 2b4.design

Bildnachweis: Fotos Titel, Rückseite © Rottkay

Landschaftsfotografie Umschlaginnenseiten © Susanne Koelbl

All rights reserved

www.ThePoetryProject.de

تنها به سوی اروپا

Allein nach Europa

وحدهم نحو أوروبا

Fled to Europe alone

Gedichte

von

علی احمد	Ali Ahmade
غنی عطایی	Ghani Ataei
مهدی هاشمی	Mahdi Hashemi
شاه ضمیر هوتکی	Shahzamid Hataki
کاهل کشمیری	Kahel Kaschmiri
محمد مشق دوست	Mohamad Mashghdost
یاسر نیک زاده	Yasser Niksada
سمیع الله رسولی	Samiullah Rasouli

Herausgegeben von
The Poetry Project e.V.

تنها به سوی اروپا

چگونه می خواهیم با مردمی زندگی کنیم که از مناطق جنگ دیده پیش ما می آیند؟ از چه راه های پر فر از و نشیبی به آلمان می رسند؟ چه در فرار تجربه کرده اند؟ این سوال ها مربوط به چند تا دوست در برلین بود. وقتی که در پاییز ۱۳۹۴ موج اولین پناهندگان به شهر رسیدند و بدین ترتیب ما از تازه آمده ها دعوت کردیم که برای نوشتن پیش ما بیایند.

اولین نویسندگان ما جوانانی بودند ۱۳، ۱۴ و ۱۵ ساله که تنها از افغانستان و ایران فرار کرده بودند. در بین آنها دختری نبود. خانواده ها به آنها اجازه چنین سفر خطرناکی را نمی دهند.

این پسرها در مورد ترسشان از مرگ، حسرتشان و غربت شعر گفتند. درد و زیبایی در این بیت ها مرتب نفس ما را بند می آورد.

متن های بسیار شخصی و خصوصی آنها به ما نشان داد که با سکوتی که در حال حاضر اغلب تجربه میکنیم، که زیر خرابی های جنگ، هنوز هم روح شاعرانه ی هزاران ساله ی فرهنگ برتر و بالا زنده است، زیبا و خراب نشده. این جوانان با شعر سرایی صدای خود را دوباره پیدا کردند.

وقتی این شاعران جوان شعرهای خودشان را می خوانند، به نظر می رسد که گویی شنونده ها سرنوشت آنها را بیشتر درک می کنند، خیلی بیشتر تا از طریق گزارش های رسانه ها یا استیناف های سیاسی. سخنان آنها دیالوگ جالبی ایجاد میکنند، دیالوگی که ما باید گوش بدهیم و راجع به آن بنویسیم.

سوزانه کولبل، برلین،

آبان ۱۳۹۶

Allein nach Europa

Wie wollen wir zusammenleben, mit den Menschen, die jetzt aus den Kriegen kommen? Warum wählten sie unser Land? Was haben sie auf der Flucht erlebt? Diese Fragen bewegten ein paar Freunde in Berlin, als im Herbst 2015 so viele Geflüchtete unsere Stadt erreichten, und so luden wir die Neuankömmlinge zum Schreiben ein.

Unsere ersten Autoren waren allein geflohene Jugendliche aus Afghanistan und Iran, 13, 14, 15 Jahre alt. Mädchen sind nicht unter ihnen gewesen. Die Familien erlauben ihnen die gefährliche Reise nicht.

Die Jungen verfassten Gedichte über Todesangst, Sehnsucht und Fremdheit und der Schmerz und die Schönheit, die sich in ihren Zeilen verbargen, verschlugen uns regelmäßig den Atem.

Die sehr persönlichen Texte zeigten uns, dass unter der Sprachlosigkeit, die wir jetzt oft erleben, unter den Trümmern des Krieges, immer noch die poetische Seele einer Jahrhunderte alten Hochkultur lebt, schön und unzerstört. Im Versemachen finden die Jugendlichen ihre Stimme.

Wenn die jungen Poeten ihre Gedichte jetzt vortragen, scheint es, als verstünde das Publikum augenblicklich mehr von ihrem Schicksal, mehr als durch Medienberichte oder politische Appelle. Ihre Äußerungen öffnen einen aufregenden Dialog, dem wir zuhören, und an dem wir auch mitschreiben sollten.

Susanne Koelbl, Berlin,

November 2017

آغاز زندگی

محمد مشق دوست، ۱۸، بندر انزلی، ایران

در آنخانه من نبودم، مادری بود که خدا بهم بود.

عشقی بیگانه و پدری که هرگز نبود.

دروانی که هرگز آرامش نیافت. و منی که تسلا می خاوره می نداشتیم.

ما درم را آمد دوست می داشتیم از میان رفت

خوهری که می خواست بر ارم مادری کند، درمانده بود.

می خواستم بروم اما با ندم.

می خواستم بمانم اما رفتم.

زمن و ماندن مهم نبودند.

مهم من بودم که نبودم.

محمد مشق دوست، بندر انزلی، ۱۸ سال
از بندر انزلی؟

Beginn des Lebens

Mohamad Mashghdost, 18, Bandar Anzali, Iran

Der Beginn des Lebens war,
dass ich nicht existierte.

Es gab eine Mutter.
Sie war mein Gott.

Es war eine einseitige Liebe.

Es gab einen Vater.

Er war nie da.

Der Körper kam zur Ruhe,
nicht der Geist.

Ich blieb ohne Trost.

Die Schwester wollte mir die Mutter sein.

Aber sie war müde.

Ich liebte die Mutter.

Sie starb.

Ich wollte gehen

und ich blieb.

Ich wollte bleiben

und ich ging.

Nicht das Gehen war wichtig

und nicht das Bleiben.

Ich war wichtig,

der ich nicht existierte.

Fled to Europe Alone

How do we want to live with the people who are coming to us now from the wars? Why did they choose Germany? What did they experience as they fled? As so many refugees arrived in our city in the fall of 2015, questions like these inspired a group of friends in Berlin to invite the newcomers to come write with us.

The first authors were unaccompanied minor refugees from Afghanistan and Iran, they were 13, 14, 15 years old. Girls were not among them—their families would not allow them to make such a dangerous trip.

The boys wrote poems about fear, longing, and foreignness. The pain and the beauty in these lines regularly took our breath away.

Their very personal texts showed us that beneath the speechlessness that we now often experience, beneath the ruins of war, the poetic soul of a thousand-year-old civilization still lives, beautiful and unbroken. Through poetry these young writers find their voices.

When the young poets read their work, it seems that the audience instantly becomes aware of their fate—more so than they do through media coverage or political appeals. The poets' statements start an exciting dialogue, one that we should listen to and write about.

Susanne Koelbl,
Berlin, November 2017

Beginning of Life

Mohamad Mashghdost, 18, Bandar Anzali, Iran

The beginning of life was,
That I did not exist.

There was a mother.
She was my God.

It was an unrequited love.
There was a father.
He was never there.

The body came to rest,
But not the mind.
I was without solac.

The sister wanted to be a mother to me.
But she was tired.
I loved the mother.
She died.

I wanted to leave
And I stayed.
I wanted to stay
And I left.

Leaving was not important
And neither was staying.
I was important,
I, who did not exist.

Tomorrow

Ali Ahmade, 15, Bamyan, Afghanistan

Be calm, you say to me.
Reminding me that you are still there.
What will be tomorrow? I don't know.
Forgive me for I can not speak of tomorrow.
But today I am still here.

The poem describes his thoughts about his mother before he gets on a boat in Turkey. He does not know whether he will survive the passage to Greece.

Hopeless

Ghani Ataei, 16, Herat, Afghanistan

*They killed in the village before my eyes.
Four days I could not speak.
Four days I was mute.*

Until I understood.
Nobody expects anything from anybody.
And anybody can do anything to anyone.

No matter, how much older I grow,
How grown up I will be,
When I am uneasy and full of sorrow,
I will wish my mother by my side.

But I am hopeless,
When it comes to the world.

الابن الوحيد

شاه ضمير هوتكي، ١٦ سنة، مزار شريف، أفغانستان

خمس وستون شخصاً على القارب

أشار المهرب إلى الجبل

وقال: هناك اليونان

تساقطت المياه علينا كالحوائط

توقف المحرك

كان هناك أطفال كثيرون على القارب

انقلب القارب

لا أجد السباحة

بقيتُ دقيقتين تحت الماء

حتى جذبتني سترة النجاة الحمراء إلى السطح

كنت خائفاً مفزوعاً

كان البرد شديداً

الجميع يصرخ، وأنا معهم

كان أمامي طفلاً

واسيته

عليك ألا تبكي

كنت أخدع نفسي

ثمّة أم غرقت أمام عيني

وطفّلها في حضنها

ساعتان حتى وصل المركب

لينقذنا

عشرون شخصاً نجوا

كالسهم

مهدي هاشمي، ١٦ سنة، غزنة، أفغانستان، نشأ في إيران

دامت الرحلة شهراً

الرحلة التي لم تكن رحلةً

بل رعباً

إلى بلاد الأمل

الآن أنتظر ورقة

قد تحمل مرارة وأسى

فأشعر كالسهم

خائباً

سهم عليه أن

يعود إلى قوسه

جميع الأطفال الصغار ماتوا

شاب في مثل سني

جلس بجانبني على مركب الإنقاذ

وأخذ يصرخ باستمرار

«يا أمي، يا أمي»

سألته: لِمَ تبكي؟

قال إن عائلته، سبعة أشخاص

ماتوا

سألت نفسي، مَنْ كان سيقول لوالديّ إن كنت غرقت أنا في البحار

أنني وحيدهما

كان- الأطباء في انتظارنا

لم أستطع الوقوف على ساقني

انتشلوا ثمانية موتى فقط

ذهبنا نحن الناجون إلى المشفى

نمتُ ثمانية أيام وثمان ليال

وبدا لي كل يوم كأنه سنة

حينما غادرت تركيا كان معي ١٠٠ دولار

فقدتها في المياه

في اليوم العشرين هاتفت البيت

قالت أمي: لِمَ لم تتصل؟

ثلاثة أيام لم أكل من القلق

قلت أنني وصلت سالمًا

فقط لم يكن معي مال للهاتف

كيف يمكنني أن أقول لها إنني

لعشرة أيام لم أستطع أن أحتمي إلا الكاكاو لأن

جسدي كان ممتلئًا بالمياه المالحة

Kabul, Afghanistan

فارسي

Deutsch

English

العربية

»Meine Heimat habe ich verlassen, mein Herz.
Jetzt ist es wie Schlaf und Traum
und brennt in der Tiefe meines Körpers.«

Mohamad Mashghdost, 18, Bandar Anzali, Iran

»Ein Auftritt ... von dem man schon heute weiß,
daß er einmal ins Deutsche Historische Museum gehört.«

Gustav Seibt, *Süddeutsche Zeitung*

»Was man in diesen Gedichten hören kann, ist Anschauung, Erfahrung und Affekt,
unmittelbar in Sprachbilder gesetzt. Vielleicht hätte Kafka dazu gesagt:

wie eine ‚Axt für das gefrorene Meer in uns‘.«

Joseph Vogl, *Literaturwissenschaftler und Philosoph*